

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobkyň: a) obec Z.,
sídlem X,
b) obec P.,
sídlem X,
obě zastoupené advokátem Mgr. Luděk Šikolou,
sídlem Mezibranská 579/7, Praha 1,

proti
žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje,
sídlem Zborovská 81/11, Praha 5,

za účasti: 1) AERO Vodochody AEROSPACE a.s., IČO 24194204,
sídlem U Letiště 374, Odolena Voda – Dolínek,
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Oswaldem,
sídlem Bílkova 132/4, Praha 1,
2) CETIN a. s., IČO 04084063,
sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2017, č. j. 128235/2017/KUSK,
sp. zn. SZ 110207/2017/KUSK ÚŠŘ/Bu,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2017, č. j. 128235/2017/KUSK, sp. zn. SZ 110207/2017/KUSK ÚŠŘ/Bu, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit každé ze žalobkyň na náhradě nákladů řízení částku ve výši 16 729,20 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Ludka Šikoly.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Neratovice, stavebního odboru (dále jen „stavební úřad“), ze dne 7. 7. 2017, č. j. MěÚN/51909/2017 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), o umístění stavby „Čistírna odpadních vod AERO Vodochody AEROSPACE a.s. (dokumentace 'Rekonstrukce a modernizace ČOV AVA a.s.') areál stávající ČOV a areál závodu AVA a.s. Postřižín, Odolena Voda – Dolínek“ na pozemcích parc. č. st. X a X v katastrálním území a obci P. a přípojky NN na pozemcích parc. č. X, X, X a X v katastrálním území a obci P. a parc. č. X a st. X v katastrálním území D. v obci O. V. (dále jen „stavba“ či „záměr“).
2. Žalobkyně po stručném shrnutí předcházejícího správního řízení nejprve k přípustnosti žaloby a své aktivní legitimaci uvádějí, že žalobkyně a) byla účastníkem územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném od 1. 7. 2017 (dále jen „stavební zákon“). Na jejím území se totiž nachází kanalizační sběrač, jehož prostřednictvím jsou odváděny odpadní vody z areálu Letiště Vodochody, a v důsledku požadovaného záměru (a tím navýšení objemu odváděných vod) tak s ohledem na špatný technický stav kanalizačního sběrače může být přímo dotčeno její vlastnické právo. Žalobkyně b) pak byla účastníkem územního řízení podle § 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. jako obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn.
3. Žalobkyně namítají, že žalovaný rezignoval na postup podle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „správní řád“), neboť v rozporu s tímto ustanovením si nevyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska vodoprávního úřadu – odboru životního prostředí a zemědělství žalovaného (dále jen „vodoprávní úřad“) ze dne 8. 7. 2016, č. j. 085682/2016/KUSK, a závazného stanoviska České inspekce životního prostředí, oddělení ochrany vod (dále jen „ČIŽP“), ze dne 4. 7. 2016, č. j. ČIŽP/41/OOV/1609391.001/16/PHB. Žalovaný rovněž porušil procesní práva žalobkyň podle § 38 odst. 1 a 4 správního řádu, jelikož jim v průběhu územního řízení nebylo umožněno v rámci nahlížení do spisu pořídit si kopie kompletní projektové dokumentace. Další výtka žalobkyň spočívá v tom, že podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí byla i stanoviska a vyjádření, která byla vydána vyloučeným správním orgánem (Městským úřadem Kralupy nad Vltavou). Ve spisu tak chybí podklady od příslušných nepodjatých správních orgánů. Konečně záměr není podle názoru žalobkyň v souladu s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu (jíž je i kanalizace), jak vyžaduje § 90 písm. d) stavebního zákona. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že řešení kapacity kanalizačního sběrače stavební úřad odsunul až do fáze stavebního řízení. Žalovaný věcně nereagoval na v té souvislosti uplatněné odvolací námitky žalobkyň, napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě pokládá všechny žalobní námitky za nedůvodné, navrhuje proto žalobu zamítnout. Žalobkyně nenapadaly vlastní odborná vyjádření dotčených orgánů, nýbrž nesouhlasily s tím, že se dotčené orgány závazně vyjadřovaly pouze k tomu záměru, který byl skutečně předmětem řízení, a nikoliv k argumentaci žalobkyň týkající se

souvisejícího záměru, který rámec předmětného územního řízení přesahoval. Za daného stavu proto žalovaný nebyl povinen postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu. Stavební úřad poskytl žalobkyním k nahlédnutí dokumentaci v potřebném rozsahu, umožnil jim do dokumentace nahlížet a činit si výpisy či opisy. Uvedený postup nebránil žalobkyním v uplatňování námitek (žalobkyně ani neupřesnily, jak byly dotčeny na svých právech) ani nebyl v rozporu se zásadou rovnosti účastníků řízení. Stavebnímu úřadu nezbylo než postupovat podle § 168 odst. 2 stavebního zákona. S touto odvolací námitkou se žalovaný dostatečným způsobem vypořádal v napadeném rozhodnutí. K dalšímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že v usnesení žalovaného o systémové podjatosti Městského úřadu Kralupy nad Vltavou není uvedeno, ke kterému dni nastala systémová podjatost, a proto je nutné vyjít z právní moci usnesení o podjatosti (tj. z data 11. 2. 2016). Až tímto datem byla ukončena kompetence správního orgánu, který řízení do té doby vedl. Stavební úřad proto mohl použít závazné stanovisko Městského úřadu Kralupy nad Vltavou, odboru životního prostředí, ze dne 21. 5. 2015, pokud jde o souhlasné vyjádření orgánu státní správy lesů k umístění stavby do vzdálenosti 50 m od okraje lesa. Ke stavbě v ochranném pásmu lesa se kladně vyjádřily i Lesy České republiky s. p. Stavební úřad nevycházel z vyjádření Městského úřadu Kralupy nad Vltavou ze dne 13. 2. 2017, neboť podkladem pro rozhodnutí bylo vyjádření vodoprávního úřadu ze dne 14. 2. 2017, č. j. 016787/2017/KUSK, kterým žalovaný potvrdil platnost svého komplexního vyjádření ze dne 8. 7. 2016, č. j. 085682/2016/KUSK. Konečně s odvolací námitkou stran nedostatečné kapacity a havarijního stavu kanalizačního sběrače se žalovaný dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí.

5. Žalobkyně na vyjádření žalovaného reagovaly replikou. Podle nich dikce § 149 odst. 4 správního řádu nedává odvolacímu orgánu možnost správního uvážení, neboť naopak závazně určuje, jak má odvolací orgán postupovat vždy, když odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska. V této souvislosti žalobkyně odkázaly na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011-69. Pokud jde o námitku neposkytnutí kopie projektové dokumentace, žalovaný se nijak nevyjádřil k žalobkyněmi citované judikatuře, právnímu názoru Ministerstva pro místní rozvoj ani ke stanovisku Veřejného ochránce práv. Správní orgán má vycházet ze skutkového a právního stavu, který existuje ke dni vydání rozhodnutí, a stavební úřad proto nemohl vycházet z podkladů, které byly ke dni jeho rozhodování vydány podjatým, a tedy nepřislušným správním orgánem. Důsledkem tohoto postupu ve spisu chybí podklady vydané k tomu příslušnými dotčenými orgány z hlediska vyjmenovaných zvláštních právních předpisů.
6. Osoba zúčastněná na řízení 1) (dále jen „stavebník“) považuje podanou žalobu za nedůvodnou a ztotožňuje se se závěry žalovaného. V zájmu ochrany životního prostředí je nutné urychleně dokončit proces obnovy a vybudování vodního hospodářství. Je politováníhodné, že žalobkyně tomuto procesu aktivně brání. Bylo by vhodné, aby žalobkyně objasnily, čeho chtějí podanou žalobou docílit. Napadené rozhodnutí stavebník považuje za jasné, určité, srozumitelné a přezkoumatelné, opřené o dostatečně zjištěný skutkový stav věci. Navrhuje proto žalobu zamítnout. Následně podáním ze dne 21. 1. 2019 stavebník doplnil, že v řízení navazujícím na vydané územní rozhodnutí proběhlo dne 4. 4. 2018 místní šetření, z něhož byl pořízen protokol. Ten stavebník k podání přiložil se sdělením, že z něho vyplývá, že je kanalizační sběrač bez závad (po dokončené rekonstrukci v roce 2017).

7. Žalobkyně na vyjádření stavebníka reagovaly podáním ze dne 5. 2. 2019 tak, že nesouhlasí s jeho tvrzením, že byl kanalizační sběrač k datu místního šetření bez závad. Je sice pravdou, že v mezidobí vlastník kanalizace provedl na kanalizačním přivaděči opravné práce, které měly za cíl řešit technický stav přivaděče, nicméně tato skutečnost vůbec neřeší jeho nedostatečnou průtočnou kapacitu, na kterou žalobkyně konstantně poukazují. Havárie nastávající při přívalových deštích nelze bagatelizovat tím, že v rámci jiného správního řízení byla provedena prostá vizuální prohlídka při bezdeštném stavu. Do kanalizačního přivaděče je odváděno takové množství vod, které přivaděč (bez ohledu na provedené sanační práce) s ohledem na svoji kapacitu není nadále schopen bezproblémově převádět. Za tohoto stavu tedy podle žalobkyň nemohlo být umožněno napojení předmětného záměru, který způsobí další zvýšení množství odváděných vod. V této souvislosti žalobkyně poukazují na závěry obsažené v bodech 37 – 38 rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 48 A 100/2017-92, které podle žalobkyň lze vztáhnout i na projednávanou věc.
8. Osoba zúčastněná na řízení 2) se k žalobě nevyjádřila.
9. K podání ze dne 6. 3. 2020 žalobkyně připojily rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 2. 2020, č. j. 5 As 3/2019-63, jímž byla zamítnuta kasační stížnost žalovaného proti rozsudku č. j. 48 A 100/2017-92. Znovu se tak podle žalobkyň potvrdila opodstatněnost námitek ve vztahu k retenční kanalizaci, která neřeší problém nedostatečné kapacity kanalizačního sběrače.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Na úvod soud poznamenává, že žalobkyně b) byla účastníkem územního řízení podle § 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona jako obec, na jejímž území má být záměr stavebníka uskutečněn. Obec v takovém postavení nejedná z titulu vlastnických práv k případným pozemkům dotčeným územním rozhodnutím, nýbrž jedná v postavení územního samosprávného celku a v souladu s § 89 odst. 4 větou první stavebního zákona hájí místní zájmy a zájmy svých občanů. V této situaci žalobkyni b) nesvědčí „přímá“ aktivní žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť se napadené rozhodnutí nedotýká její právní sféry, nýbrž aktivní žalobní legitimace podle § 65 odst. 2 s. ř. s. Její aktivní žalobní legitimace je tedy dána tvrzením, že byla jako účastník řízení, jenž v územním řízení uplatňoval určitý zájem (tzv. zájemník), postupem správního orgánu zkrácena na svých právech takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 11. 2009, č. j. 7 As 67/2009-219, ze dne 10. 3. 2011, č. j. 9 As 91/2010-48, nebo ze dne 19. 4. 2017, č. j. 7 As 201/2016-36). Žalobkyně b) tedy musí tvrdit zkrácení na svých procesních právech v územním řízení a tvrzené zkrácení na právech musí být takového charakteru, že v jeho důsledku mohlo dojít k vydání nezákonného rozhodnutí. Aktivní žalobní legitimace však není dána ve vztahu k jakýmkoli žalobním bodům, ale pouze k těm, jež jsou relevantní z hlediska zájmů hájených žalobkyní b) jako obcí.
11. Protože procesní práva v sobě zahrnují i právo na to, aby se správní orgány s námitkami žalobkyně b) i jejími odvolacími důvody řádně vypořádaly (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 9. 2009, č. j. 1 As 40/2009-251), a protože zájem na řádném posouzení záměru stavebníka zejména stran ochrany vod nacházejících se na území obce Postřižín nepochybně je zájmem místního významu, který je žalobkyně b) oprávněna hájit, soud shledal, že jsou všechny ze žalobkyní b) uplatněných žalobních bodů přípustné.

12. Naproti tomu žalobkyně a) byla účastníkem územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jako osoba, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, o čemž stavební úřad rozhodl usnesením ze dne 30. 6. 2017, č. j. MěÚN/54502/2017. V rámci územního řízení se totiž žalobkyně a) domáhala účastenství na základě konkrétních tvrzení o dotčení svých práv, když uvedla, že je vlastníkem pozemků parc. č. X, X, X, X a X v katastrálním území Z., na nichž se nachází kanalizační sběrač, jehož prostřednictvím jsou odváděny odpadní vody z celého areálu Letiště Vodochody. Poukazovala na to, že předmětem územního řízení je záměr, který spočívá v navýšení kapacity čistírny odpadních vod (dále jen „ČOV“), z níž jsou předčištěné odpadní vody odváděny právě do předmětného kanalizačního sběrače. Žalobkyně a) zdůrazňovala, že kapacita kanalizačního sběrače ani v současnosti nedostačuje množství odváděných odpadních a dešťových vod z areálu letiště, na přiváděči vznikají havarijní stavy. Dochází k únikům vody z přiváděče na pozemky žalobkyně a) a tím k jejich podmáčení a znečištění, a tedy i k znehodnocování majetku žalobkyně a) a poškozování životního prostředí na jejím území. Soudu je rovněž z vlastní činnosti známo, že v územním řízení v související věci o umístění stavby „*Letiště Vodochody – odbavovací plocha západ – odvodnění*“ bylo účastenství obce Z. podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona na témže základě dovozeno rovněž (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 4. 2019, č. j. 4 As 17/2019-68, jímž byl zrušen rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 48 A 71/2016-101). Za této situace žalobkyně a) svědčí aktivní žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s.
13. Soud tak ověřil, že žaloba byla podána osobami k tomu oprávněnými, včas a po vyčerpání řádných opravných prostředků a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky stanovené v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 51 odst. 2 s. ř. s.

Posouzení žaloby soudem

Námítka porušení § 149 odst. 4 správního řádu

14. Žalobkyně předně namítají, že žalovaný rezignoval na postup podle § 149 odst. 4 správního řádu, neboť v rozporu s tímto ustanovením nevyžádal potvrzení nebo změnu závazných stanovisek od správních orgánů nadřízených těm, které je vydaly v rámci územního řízení. Konkrétně žalobkyně v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí brojily proti obsahu závazného stanoviska vodoprávního úřadu ze dne 8. 7. 2016, č. j. 085682/2016/KUSK, a závazného stanoviska ČIŽP ze dne 4. 7. 2016, č. j. ČIŽP/41/OOV/1609391.001/16/PHB, přičemž namítly jejich věcnou nesprávnost a nezákonnost. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63, uzavřely, že tak žalovaný podstatně porušil ustanovení o řízení, což mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
15. Žalovaný k této námitce ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně nenapadaly vlastní odborná vyjádření dotčených orgánů, nýbrž nesouhlasily s tím, že se dotčené orgány závazně vyjadřovaly pouze k tomu záměru, který byl skutečně předmětem řízení, a nikoliv k argumentaci žalobkyň týkající se souvisejícího záměru, který rámec

předmětného územního řízení přesahoval. Za daného stavu proto žalovaný nebyl povinen postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu.

16. Ze správního spisu soud zjistil, že vodoprávní úřad vydal dne 8. 7. 2016 podle § 18 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění účinném od 1. 4. 2015 (dále jen „vodní zákon“) vyjádření č. j. 085682/2016/KUSK, a to na žádost stavebníka a pro účely územního řízení stavby „Rekonstrukce ČOV AERO Vodochody AEROSPACE a.s.“ Vodoprávní úřad v tomto vyjádření uvedl, že z hlediska zájmů chráněných vodním zákonem je záměr (intenzifikace stávající ČOV postupným zvýšením kapacity z 1 600 EO na 2 000 EO v první etapě a na 3 000 EO ve druhé etapě) uskutečnitelný za splnění tří jím vyjmenovaných podmínek. Na žádost stavebního úřadu ze dne 27. 1. 2017 vydal vodoprávní úřad doplňující vyjádření ze dne 14. 2. 2017, č. j. 016787/2017/KUSK, kterým platnost svého předchozího vyjádření potvrdil. Na základě uvedených vyjádření stanovil stavební úřad pro umístění stavby a přípravu projektové dokumentace ke stavebnímu povolení v prvostupňovém rozhodnutí podmínku č. 5 v následujícím znění: „Budou splněny podmínky vodoprávního úřadu KÚ Stč. kraje, OŽP ze dne 08.07.2016, č.j. 085682/2016/KUSK:

a) Povolení 2. etapy ČOV spojené s navýšením odváděného množství vod odpadních vod je podmíněno předchozí realizací opatření tak, aby bylo zajištěno bezpečné převedení veškerého množství srážkových a odpadních vod do Vltavy.

b) V projektové dokumentaci (PD) bude doloženo ovlivnění toku směšovací rovnicí pro navržené emisní limity pro trvalý provoz.

c) PD bude obsahovat návrh a harmonogram prací na úpravách kanalizačního přivaděče a na zajištění bezpečného převedení veškerého množství vod do Vltavy.

d) PD bude řešit, aby v rámci odvodňování stavební jámy pro založení monobloku nádrží nebylo překročeno celkové množství vod odváděných do přivaděče nad povolených Q_{max} 6 l/s.

e) PD bude řešit, aby v případě výronu podzemních vod během zakládání monobloku, bylo zajištěno jejich předčistění na sanační čistící jednotce. Výstupní koncentrace PCE 0,05 mg/l je akceptovatelná.

f) K žádosti o vydání stavebního povolení bude doložena zpráva o stávajícím technickém i kapacitním stavu kanalizačního sběrače do Vltavy.

g) K vydání stavebního povolení mimo objekty SO13, SO14, SO15 a SO16 je věcně příslušný KÚ Stč. kraje. Žádost bude podána v souladu s § 6 vyhlášky č. 432/2011, ve znění pozdějších předpisů.“

ČIŽP k žádosti stavebníka vydala dne 4. 7. 2016 vyjádření č. j. ČIŽP/41/OOV/1609391.001/16/PHB, a to pro účely územního řízení stavby „Rekonstrukce ČOV AERO Vodochody AEROSPACE a.s.“, ve kterém souhlasila, aby rekonstrukce ČOV byla provedena s vyjmenovanými doporučeními. Na žádost stavebního úřadu ze dne 27. 1. 2017 vydala ČIŽP doplňující vyjádření ze dne 14. 2. 2017, č. j. ČIŽP/41/OOV/1609391.004/17/PHB, kterým platnost svého předchozího vyjádření potvrdila. Na základě uvedených vyjádření stanovil stavební úřad pro umístění stavby a přípravu projektové dokumentace ke stavebnímu povolení v prvostupňovém rozhodnutí podmínku č. 7 v následujícím znění: „Projektová dokumentace bude vypracována v souladu s

vyjádřením ČIŽP, OI Praha, OOV ze dne 04.07.2016,
zn. ČIŽP/41/OOV/1609391.001/16/PHB:

a) PD bude obsahovat i řešení pro případ výskytu podzemních vod ve stavebních jamách – čerpání podzemních vod, sledování jakosti vod, dle výsledků zvolený způsob nakládání s těmito vodami.

b) Navýšení kapacity je vázáno na vyřešení kapacity a stavu kanalizačního sběrače.“

17. Dále soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítaly rozpor záměru s požadavky na technickou infrastrukturu, přičemž výslovně uvedly, že závazná stanoviska vodoprávního úřadu ze dne 8. 7. 2016 a ČIŽP ze dne 4. 7. 2016 považují za nesprávná a nezákonná. Podrobně rozvedly, že by otázka technického stavu a kapacity kanalizačního přivaděče neměla být odsunuta až do fáze stavebního řízení. Po předložení věci k rozhodnutí o odvolání si žalovaný nevyžádal od žádného správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska jeho potvrzení nebo změnu.
18. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že vodoprávní úřad vydal vyjádření ze dne 14. 2. 2017, č. j. 016787/2017/KUSK, s tím, že jím vydané komplexní vyjádření ze dne 8. 7. 2016, č. j. 085682/2016/KUSK, je stále platné. Žalovaný shrnul, že vodoprávní úřad se vyjádřil ke kanalizačnímu sběrači tak, že byl opraven, byly provedeny zkoušky těsnosti kanalizace, chybí oprava kanalizačních šachet. Kapacita kanalizačního sběrače bude vyřešena realizací retenční kanalizace, na kterou již bylo vydáno územní rozhodnutí. Žalovaný pokračoval, že řešení uvedených otázek je v kompetenci dotčeného orgánu hájícího veřejný zájem podle zvláštních právních předpisů, tj. příslušného odboru životního prostředí. Uzavřel, že vyjádření a závazné posudky ke stavbě byly souhlasné, a zdůraznil, že kanalizační sběrač ani retenční kanalizace nejsou předmětem napadeného rozhodnutí (nelze proto řešit např. únik vody ze sběrače na terén při deštích).
19. Podle § 149 odst. 4 věty první správního řádu, jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.
20. Podle soudu tím, že vodoprávní úřad své původní vyjádření ze dne 8. 7. 2016, č. j. 085682/2016/KUSK, převzal jako stále platné do vyjádření ze dne 14. 2. 2017, č. j. 016787/2017/KUSK, se tak dřívější vyjádření stalo jeho součástí. A třebaže to z textu později vydaného vyjádření vodoprávního úřadu výslovně neplyne, jedná se podle soudu o závazné stanovisko ve smyslu § 104 odst. 9 vodního zákona, podle něhož lze při postupu podle stavebního zákona při umísťování staveb vydat rozhodnutí nebo učinit jiný úkon jen na základě závazného stanoviska vodoprávního úřadu, pokud mohou být dotčeny zájmy podle tohoto zákona. Současně se jedná o závazné stanovisko dotčeného orgánu chránícího veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů (tj. vodního zákona) vydané pro rozhodnutí stavebního úřadu ve smyslu § 4 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Toto závazné stanovisko je tak závazným stanoviskem podle § 149 odst. 1 správního řádu.
21. V případě, že je proti rozhodnutí stavebního úřadu podáno odvolání, v jehož rámci je napadána zákonnost závazného stanoviska, musí správní orgán rozhodující o odvolání postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu. Odvolací správní orgán má proto v rámci odvolacího řízení povinnost obrátit se na nadřízený dotčený orgán, od kterého si vyžádá

potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu potvrdí nebo změní závazné stanovisko, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014-30). V opačném případě by se odvolací orgán dopustil podstatného porušení ustanovení o řízení, které může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63, na který žalobkyně přílehuje odkazovaly).

22. Jelikož odvolací námitky uplatněné žalobkyněmi proti prvostupňovému rozhodnutí byly svojí povahou námitkami, které směřovaly proti obsahu závazného stanoviska vodoprávního úřadu ze dne 14. 2. 2017, č. j. 016787/2017/KUSK, o které se stavební úřad opřel, měl žalovaný postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu a vyžádat si potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného vodoprávnímu úřadu, což však neučinil. Namísto toho se sám zabýval uplatněnými odvolacími námitkami, přičemž je shledal nedůvodnými. S takovým postupem nemůže soud souhlasit. Žalovaný není oprávněn hodnotit ani otázku, zda v odvolání uplatněné námitky směřují proti obsahu závazného stanoviska či nikoliv, respektive zda se nevztahují k jinému záměru, než byl předmět žádosti. Takovou úvahu musí učinit nadřízený orgán dotčeného orgánu. Pokud si žalovaný nevyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska, které je nezbytným a závazným podkladem i pro jeho (napadené) rozhodnutí, postupoval v rozporu s § 149 odst. 4 správního řádu a zatížil tak odvolací řízení vadou, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Na základě uvedeného proto soud dospěl k závěru, že je dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
23. Soud však nedal žalobkyním za pravdu v tom, že měl žalovaný obdobně postupovat i v případě ČIŽP. Ta je odborným orgánem, který vykonává vedle vodoprávních úřadů státní správu podle vodního zákona a je pověřen vodoprávním dozorem. Vyjádření ČIŽP ze dne 14. 2. 2017, č. j. ČIŽP/41/OOV/1609391.004/17/PHB (jímž bylo převzato vyjádření ze dne 4. 7. 2016, č. j. ČIŽP/41/OOV/1609391.001/16/PHB), však není závazným stanoviskem podle § 104 odst. 9 vodního zákona, neboť ta mohou být vydána pouze vodoprávními úřady (k tomu srov. též § 112 vodního zákona a odůvodnění výše). Jelikož se z hlediska formy nejednalo o závazné stanovisko, postup žalovaného podle § 149 odst. 4 správního řádu se uplatnit nemohl.

Námitka porušení § 38 odst. 1, 4 a § 7 správního řádu

24. Žalobkyně dále namítají, že žalovaný porušil jejich procesní práva podle § 38 odst. 1 a 4 správního řádu, jelikož jim v průběhu územního řízení nebylo umožněno v rámci nahlížení do spisu pořídit si kopie kompletní projektové dokumentace. Bylo jim odepřeno pořídit si kopie (výkresové části) dokumentace s odkazem na nesplnění podmínky stanovené v § 168 odst. 2 větě druhé stavebního zákona, která podle žalovaného i stavebního úřadu představuje speciální úpravu ve vztahu k § 38 odst. 4 správního řádu. Tento výklad však žalobkyně považují za nesprávný. Naopak ze systematického a jazykového výkladu totiž podle žalobkyň jednoznačně vyplývá, že § 168 odst. 2 stavebního zákona upravuje vedení spisové služby a nahlížení do spisu až po skončení správního řízení (k tomu žalobkyně citují z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011-69). Výklad obou správních orgánů je též v rozporu s § 7 odst. 1 správního řádu, jelikož aby si byli všichni účastníci řízení rovni (i v možnosti kvalifikovaně se vyjádřit), musí mít také možnost seznámit se s kompletními podklady pro rozhodnutí.

25. Žalobkyně nezpochybnila, že jim v průběhu správního řízení bylo umožněno pořídit si kopie textové části dokumentace nebo stanovisek dotčených orgánů, zdůraznila však, že se jedná o velice složitou dokumentaci, přičemž zcela stěžejní je její výkresová část (pouze z ní bylo patrné, které konkrétní části stávající ČOV budou odstraněny, které budou ponechány a které budou nově umístěny). Nebylo proto možné se s ní seznámit a prověřit její správnost toliko v rámci nahlížení do spisu. Žalobkyně by projektovou dokumentaci nevyužily jinak než za účelem odůvodnění námitek v územním řízení, je absurdní domnívat se, že by mohlo být zasaženo do soukromí stavebníka. Žalobkyně nadto poukazují na to, že pokud by si pořídily kopie dokumentace pomocí digitálního fotoaparátu, byly by snímky zkreslené, a tím nezaměnitelné s originálem. Žalobkyně zdůrazňují, že správní řád nestanovuje omezení práva na nahlížení do spisu vyjma § 38 odst. 6 správního řádu, nebylo nicméně ani sporné, že do okruhu tam uvedených výjimek výkresová část projektové dokumentace nespadá. Na podporu své argumentace žalobkyně odkazují jednak na odpověď Ministerstva pro místní rozvoj zveřejněnou v rámci metodického poradenství na otázku, komu lze poskytnout kopie projektové dokumentace nebo dokumentace pro územní rozhodnutí, jednak na stanovisko Veřejného ochránce práv ze dne 18. 11. 2014, sp. zn. 6974/2014/VOP. V důsledku nezákonného odepření možnosti pořídit si kopie projektové dokumentace nemohly s ohledem na složitost záměru v plném rozsahu uplatnit svá práva účastníků řízení, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
26. Žalovaný k této námitce ve vyjádření k žalobě uvedl, že stavební úřad poskytl žalobkyním k nahlédnutí dokumentaci v potřebném rozsahu, umožnil jim i technickému pracovníkovi do dokumentace opakovaně nahlížet a činit si výpisy či opisy. Uvedený postup nebránil žalobkyním v uplatňování námitek (žalobkyně ani neupřesnily, jak byly dotčeny na svých právech) ani nebyl v rozporu se zásadou rovnosti účastníků řízení. Stavebnímu úřadu nezbylo než postupovat podle § 168 odst. 2 stavebního zákona. Žalovaný má za to, že veškeré námitky k nahlížení do spisu posoudil a vypořádal se s nimi v průběhu správního řízení i v napadeném rozhodnutí, přičemž je toho názoru, že neporušil zásadu proporcionality při vážení přednosti ochrany práv mezi jednotlivými účastníky. Námitku proto považuje za nedůvodnou.
27. Ze správního spisu soud zjistil, že se dne 6. 12. 2016 na stavební úřad dostavil místostarosta žalobkyně b) za účelem nahlížení do správního spisu. Nahlížení, jakož i pořízení kopií spisového materiálu mobilním telefonem mu bylo umožněno. Pořízení kopie projektové dokumentace mu však nebylo umožněno s odkazem na § 168 odst. 2 stavebního zákona, o čemž byl do spisu učiněn záznam. V návaznosti na to požádala žalobkyně b) dne 7. 12. 2016 písemnou formou stavební úřad o možnost pořídit si kopie projektové dokumentace. Dne 9. 12. 2016 se místostarosta žalobkyně b) opětovně dostavil na stavební úřad společně s Ing. M. J. za účelem nahlížení do správního spisu, přičemž jim bylo umožněno seznámit se s projektovou dokumentací a pořídit si ze schůzky audiozáznam. Dne 13. 12. 2016 se konalo na stavebním úřadu ústní jednání, jehož se žalobkyně ani jejich zástupce nezúčastnili. Téhož dne před konáním ústního jednání uplatnily obě žalobkyně námitky proti umístění záměru, k němuž přiložily mimo jiné odborné vyjádření znalce Ing. M. J. k projektové dokumentaci. Následně dne 16. 12. 2016 rozhodl stavební úřad usnesením č. j. MěÚN/94769/2016 o žádosti žalobkyně b) ze dne 7. 12. 2016 tak, že se jí odpírá pořízení fotokopií dokumentace pro vydání rozhodnutí o umístění stavby ve smyslu vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění vyhlášky č. 62/2013 Sb. (dále jen „vyhláška č. 499/2006 Sb.“), a to z důvodu nesplnění podmínky podle § 168 odst. 2 věty

druhé stavebního zákona. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně b) dne 3. 1. 2017 odvolání (se stejnou argumentací jako v žalobě), a nadto téhož dne obě žalobkyně znovu uplatnily námitky proti umístění záměru. Žalovaný rozhodl o podaném odvolání rozhodnutím ze dne 13. 3. 2017, č. j. 033900/2017/KUSK, tak, že odvolání žalobkyně b) zamítl a předmětné usnesení potvrdil (a to s odůvodněním, jež později převzal do napadeného rozhodnutí). Dne 15. 3. 2017 se na stavební úřad dostavil starosta žalobkyně b) za účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, ke kterým se pak dne 20. 3. 2017 obě žalobkyně vyjádřily.

28. V napadeném rozhodnutí žalovaný k totožné námitce nejprve odkázal na své rozhodnutí ze dne 13. 3. 2017, č. j. 033900/2017/KUSK. Neshledal porušení zásady rovnosti účastníků řízení, neboť pořízení kopií dokumentace stavební úřad neumožnil ani jiným účastníkům řízení. Speciální právní předpis má přednost před obecným, proto se použije § 168 odst. 2 stavebního zákona. Žalobkyně však nesplnily tam stanovenou podmínku předložit souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, či souhlas vlastníka stavby, které se dokumentace týká. Žalobkyním nebylo odepřeno kvalifikovaně se vyjádřit k podkladům, na jejichž základě mělo být vydáno prvostupňové rozhodnutí, ani uplatňovat námitky. Kompletní projektová dokumentace byla žalobkyním předložena k nahlédnutí, a tak se s ní mohly v celém rozsahu seznámit, nadto si mohly pořizovat výpisky rozhodných údajů a čísel. Všechny potřebné informace pro ochranu práv žalobkyně získaly při nahlížení do spisu. V odvolání ani neuvedly, proč právě fotokopie (žalovaný nezpochybnil právo pořizovat kopie digitálním fotoaparátem) a jakých konkrétních částí projektové dokumentace nezbytně potřebovaly k uplatnění svých práv. Neuvedly ani, jak neumožněním pořízení těchto fotokopií budou narušeny zájmy obce a jejích občanů. Žalovaný se rovněž (jako žalobkyně) opřel o rozsudek č. j. 5 A 241/2011-69. Zdůraznil ale, že skutková situace byla v tam projednávaném případě odlišná, neboť se týkala hlukových studií. Dále se ztotožnil se závěrem, že má stavební úřad vzít v úvahu, o jakou konkrétní součást dokumentace má osoba zájem. Žalovaný zaujal názor, že nikoliv všechny části dokumentace ve smyslu přílohy č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb. je nutné chránit, ochrana by se měla vztahovat především na výkresy. Podle žalovaného § 168 odst. 2 stavebního zákona dopadá i na účastníky probíhajícího územního řízení. Ze zařazení tohoto ustanovení v rámci stavebního zákona nelze dovodit, že by se vázalo pouze na případy již ukončených správních řízení. Žalovaný konstatoval, že nezastává názor, že žalobkyně zneužijí projektovou dokumentaci. Pokračoval však, že pokud by účastník řízení využil informace získané z nahlížení do spisu jiným způsobem (než za účelem seznámení se s podklady pro rozhodnutí a vyjádření k nim), mohlo by se jednat o protiprávní jednání a porušení práv jiných osob (např. obchodního tajemství či autorských práv). Uzavřel, že stavební úřad musí dbát na ochranu práv všech účastníků řízení, a proto nemůže mít na zřeteli pouze práva žalobkyň, které končí tam, kde začíná právo jiného účastníka řízení.
29. Podle § 38 odst. 4 správního řádu je s právem nahlížet do spisu spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části. Podle odst. 5 téhož ustanovení, odepřel-li správní orgán osobě nahlížet do spisu nebo jeho části, vydá o tom usnesení, které se oznamuje pouze této osobě.
30. Podle § 168 odst. 2 věty druhé stavebního zákona kopii dokumentace stavby stavební úřad poskytne, pokud žadatel předloží souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby, které se dokumentace týká.

31. Podstata této žalobní námitky spočívá v tom, že bylo žalobkyním odepřeno poskytnutí kopie kompletní dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, jejíž rozsah a obsah je stanoven ve vyhlášce č. 499/2006 Sb. Žalobkyně namítají, že jim nebylo umožněno pořídit si kopii toliko části dokumentace, když nejspíše se jednalo jak o část C. Situační výkresy, tak o část D. Výkresová dokumentace. Žalobkyně totiž v žalobě výslovně uvedly, že výkresovou část vnímají jako stěžejní, s níž nebylo možné se seznámit pouze v rámci nahlížení do spisu, a zároveň, že nepochybují, že jim bylo umožněno pořídit si kopie textové části dokumentace (patrně se tak jednalo o dokumentaci v části A. Průvodní zpráva a B. Souhrnná technická zpráva) i stanovisek dotčených orgánů (ta spadají pod část dokumentace E. Dokladová část).
32. Žalobkyně opírají svou argumentaci zejména o rozsudek č. j. 5 As 241/2011-69, k němuž byla vytvořena právní věta, podle které § 168 odst. 2 stavebního zákona nedopadá na účastníka běžícího stavebního (územního) řízení a tomuto účastníkovi je stavební úřad povinen pořídit kopii dokumentace v souladu s § 38 odst. 4 správního řádu. Soud však na tomto místě zdůrazňuje, že právě uvedený právní závěr byl překonán rozsudkem NSS ze dne 23. 7. 2019, č. j. 2 As 256/2017-48. V něm NSS shrnul dosavadní judikaturu správních soudů k § 168 odst. 2 stavebního zákona a podrobně se vyjádřil k účelu i aplikaci předmětného ustanovení. Soud předesílá, že se s tam zaujatými právními závěry ztotožnil, a proto pro stručnost odkazuje i na tam uvedenou právní argumentaci, od níž zdejší soud nemá důvod se odchýlit.
33. Tak k dílčí námitce žalobkyně, že se má § 168 odst. 2 stavebního zákona aplikovat až po skončení správního řízení, a nikoli v jeho průběhu, uvádí soud následující: Ze samotného textu předmětného ustanovení takový závěr ve skutečnosti jednoznačně nevyplývá. Za použití systematického výkladu, ze kterého žalobkyně vycházely rovněž, lze naopak poukázat na skutečnost, že jelikož se předmětné ustanovení nachází v části páté stavebního zákona pod názvem „Společná ustanovení“, právě takové řazení značí, že dopadá nejen na pravomocně skončená řízení, nýbrž rovněž na postupy během řízení. Nutno si uvědomit, že smyslem dané úpravy je ochrana práv toho, kdo dokumentaci pořídil, resp. vlastníka stavby. Taková ochrana by však byla nelogická a neefektivní, pakliže by ustanovení mělo být aplikovatelné pouze po skončení řízení (sledovaný účel by v takovém případě byl vážně narušen, ne-li vyprázdněn). S ohledem na uvedené soud ke sporné otázce, zda se předmětná právní úprava ve stavebním zákoně použije na celé řízení, či až po jeho skončení, uvádí, že § 168 odst. 2 stavebního zákona je aplikovatelný během celého řízení i po jeho skončení (srov. body 53 – 58 rozsudku NSS č. j. 2 As 256/2017-48). Stavební úřad (žalovaný) proto postupoval správně, když ve věci aplikoval § 168 odst. 2 stavebního zákona. Předmětné ustanovení tedy skutečně představuje speciální úpravu ve vztahu k § 38 odst. 4 správního řádu pro případ poskytování kopií dokumentace stavby. V tomto rozsahu není žalobní bod důvodný.
34. K dílčí námitce, že správní orgány nepostupovaly v souladu s § 7 odst. 1 správního řádu, soud konstatuje, že § 168 odst. 2 věta druhá stavebního zákona představuje omezení práva na získání kopie dokumentace stavby ze spisu (a na zpracování a jiné využití z toho plynoucích informací). Toto omezení je nicméně dáno na základě zákona, sleduje legitimní cíl a je přiměřené co do volby prostředků. Rozsah uplatnění předmětného ustanovení je však třeba redukovat tak, aby na jedné straně bylo efektivně dosaženo účelu daného ustanovení (tedy ochrany práv toho, jenž soukromoprávně disponuje dokumentací stavby, před jejím neoprávněným využitím), a na druhé straně aby zůstala pokud možno

nedotčena (či jen minimálně dotčena) jiná práva dalších osob, tj. aby odepřením získání kopie dokumentace stavby nebyla narušena spravedlivá rovnováha mezi procesními právy účastníků řízení.

35. K tomu, aby bylo takové posouzení vůbec možné provést, je ovšem nezbytné zjistit, zda autor dokumentace stavby, popř. vlastník stavby, s poskytnutím dokumentace souhlasil. Žalobkyně přitom v průběhu řízení ani v žalobě netvrdily, že se pokusily získat souhlas autora dokumentace stavby nebo vlastníka stavby a že jim tento souhlas byl odepřen. Nicméně, i pokud by zmíněné osoby požadovaný souhlas neudělily, nemohl stavební úřad automaticky odeprít pořízení kopie dokumentace.
36. Stavební úřad musí vždy posoudit, jakou část dokumentace stavby žadatel požaduje, z jakého důvodu tak činí, zda je tento důvod věrohodný a nezastírá se jím ve skutečnosti jiný, nepřípustný důvod a zda je důvod poskytnutí dostatečně důležitý v porovnání s možnou hrozbou zneužití dokumentace a dotčení práva pořizovatele dokumentace či vlastníka stavby. Poté, co ověří rozhodné skutečnosti, posoudí, kterému z konkurujících si práv má být dána přednost, případně může přijmout i jiná vhodná opatření co možná nejvíce optimalizující řešení střetu práv (k tomu srov. body 49 – 50 rozsudku NSS č. j. 2 As 256/2017-48).
37. Stavební úřad však vyšel toliko z doslovného znění § 168 odst. 2 věty druhé stavebního zákona s tím, že pakliže žalobkyně b) nedoložila souhlas pořizovatele dokumentace či vlastníka stavby, není možné jí pořízení kopie dokumentace umožnit. Stavební úřad přitom měl správně provést všechny výše uvedené kroky (tzv. test proporcionality). Jelikož tak neučinil, je nutno jeho postup označit za rozporný se zákonem.
38. Korekci jeho nesprávného postupu však provedl žalovaný, a to navzdory tomu, že také on vycházel z doslovného znění § 168 odst. 2 věty druhé stavebního zákona. Žalovaný vzal v potaz, že žalobkyně b) podala žádost o pořízení kopie dokumentace v probíhajícím územním řízení jako jeho účastník, a to za účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Tento důvod pokládal žalovaný za pravý, dokonce výslovně uvedl, že nezastává názor, že žalobkyně b) dokumentaci zneužije. Avšak jelikož byla žalobkyni b) kompletní dokumentace předložena k nahlédnutí, a tak se s ní mohla v celém rozsahu seznámit a pořídit si výpisy, na jejichž základě pak uplatnila námitky, postrádal žalovaný (další) konkrétnější důvod, proč žalobkyně b) kopie žádá. Zohlednil dále, že žádost žalobkyně b) mířila na výkresovou část dokumentace, která by však podle žalovaného měla být nejvíce chráněna. V té souvislosti žalovanému chybělo též bližší určení ze strany žalobkyně b), které konkrétní části dokumentace nezbytně potřebovala k uplatnění svých práv. Důvody pro poskytnutí dokumentace tak žalovaný neshledal natolik vážné, aby převážily teoretickou hrozbu dotčení práv pořizovatele dokumentace či vlastníka stavby. Tímto žalovaný učinil nezbytné úvahy, jak popsány shora, jeho postup byl proto v souladu se zákonem.
39. Soud se neztotožnil ani s tvrzeními žalobkyň, že byly zkráceny v právu seznámit se s kompletní dokumentací záměru, a tím v právu podat v řízení odůvodněné námitky a kvalifikovaně se vyjádřit ke všem podkladům pro vydání rozhodnutí. Ze správního spisu totiž vyplývá, že žalobkyně b) nahlížela do správního spisu včetně dokumentace dne 6. 12. 2016, 9. 12. 2016 a dne 15. 3. 2017. Dne 13. 12. 2016 uplatnily obě žalobkyně námitky proti umístění záměru, k němuž přiložily odborné vyjádření znalce Ing. M. J. (jemuž bylo také dne 9. 12. 2016 umožněno nahlížet do spisu i dokumentace), a dne 20. 3. 2017 se obě

žalobkyně vyjádřily k podkladům pro vydání rozhodnutí. Jelikož žalobkyně ani v žalobě nerozvedly, jak konkrétně nebyly pro tvrzenou složitost záměru (vyplývající právě z výkresové části dokumentace) schopny uplatnit svá práva účastníků řízení, nelze vzhledem k výše uvedeným úvahám považovat žalobní námitku s přihlédnutím k její obecnosti za opodstatněnou.

40. Ze všech výše uvedených důvodů tak soud uzavírá, že v rámci přezkumu v mezích uplatněného žalobního bodu nelze v odepření práva žalobkyň na pořízení kopie (výkresové části) dokumentace pro vydání rozhodnutí o umístění stavby shledat takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tento žalobní bod je proto nedůvodný.

Námitka porušení § 90 písm. e) stavebního zákona

41. Žalobkyně dále namítají, že podkladem pro vydání územního rozhodnutí byla i stanoviska a vyjádření, která byla vydána vyloučeným Městským úřadem Kralupy nad Vltavou. Jinými slovy, že ve spisu chybí podklady od správních orgánů, které by byly při správném postupu příslušné k vydávání závazných stanovisek a vyjádření, a to podle lesního zákona, zákona o odpadech, zákona o ovzduší a zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobkyně takový postup pokládají za nesprávný. Podjatost nastává přímo ze zákona při splnění podmínek podle § 14 odst. 1 správního řádu, rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2016, č. j. 017857/2016/KUSK, o vyloučení starosty města Kralupy nad Vltavou z projednávání a rozhodování věci z důvodu systémové podjatosti (a tím i všech zaměstnanců tohoto městského úřadu, jak žalobkyně dovozují) tak má pouze deklaratorní charakter (k tomu žalobkyně odkazují na rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010-152). Názor obou správních orgánů, že k aktům vydaným podjatým správním orgánem před rozhodnutím o podjatosti mohou přihlížet a až k později vydaným aktům již nikoliv, nemá podle žalobkyň oporu v zákoně.
42. Žalobkyně konkretizují, že součástí správního spisu bylo především souhrnné vyjádření Městského úřadu Kralupy nad Vltavou, odboru životního prostředí, ze dne 13. 2. 2017, č. j. MUKV 8499/2017 OŽP. V něm se tento orgán vyjadřuje k záměru z hlediska vodního zákona, zákona o odpadech (podle tohoto zákona vydal závazné stanovisko ze dne 2. 4. 2015, č. j. MUKV 12481/2015 OŽP), zákona o ochraně přírody a krajiny, zákona o ovzduší [podle tohoto zákona vydal závazné stanovisko ze dne 19. 5. 2015, č. j. MUKV 30137/2015 (*sic!*)] a zákona o lesích [podle tohoto zákona vydal závazné stanovisko ze dne 21. 5. 2015, č. j. MUKV 31037/2015 OŽP (*sic!*)]. Žalobkyně doplňují, že příslušným orgánem státní správy lesů pro účely vydání závazného stanoviska měl být Městský úřad Mělník, jak ostatně uvedl žalovaný ve vyjádření ze dne 14. 2. 2017, č. j. 016787/2017/KUSK. Žalobkyně shrnuly, že v důsledku popsaného postupu stavebního úřadu došlo k naprosté zmatečnosti a vnitřní rozpornosti jednotlivých podkladů řízení, prvostupňové rozhodnutí tak nesplňuje požadavek podle § 90 písm. e) stavebního zákona.
43. K tomuto žalobnímu bodu žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v usnesení žalovaného o systémové podjatosti Městského úřadu Kralupy nad Vltavou není uvedeno, ke kterému dni nastala systémová podjatost, a proto je nutné vyjít z právní moci usnesení o podjatosti (tj. z data 11. 2. 2016). Až tímto datem byla ukončena kompetence správního orgánu, který řízení do té doby vedl. Stavební úřad proto mohl použít závazné stanovisko Městského úřadu Kralupy nad Vltavou, odboru životního prostředí, ze dne 21. 5. 2015, pokud jde o souhlasné vyjádření orgánu státní správy lesů k umístění stavby do vzdálenosti

50 m od okraje lesa. Ke stavbě v ochranném pásmu lesa se kladně vyjádřily i Lesy České republiky s. p. Dále žalovaný zdůraznil, že stavební úřad nevycházel z vyjádření Městského úřadu Kralupy nad Vltavou ze dne 13. 2. 2017, neboť podkladem pro rozhodnutí bylo vyjádření žalovaného ze dne 14. 2. 2017, č. j. 016787/2017/KUSK, kterým potvrdil platnost svého komplexního vyjádření ze dne 8. 7. 2016, č. j. 085682/2016/KUSK.

44. Ze správního spisu soud zjistil, že stavebník podal dne 23. 7. 2015 k Městskému úřadu Kralupy nad Vltavou, odboru výstavby a územního plánování (dále jen „původní stavební úřad“), žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Původní stavební úřad vyzval dne 1. 9. 2015 stavebníka k doplnění podkladů a zároveň územní řízení přerušil do 15. 10. 2015. Jelikož stavebník ve stanovené lhůtě výzvě nevyhověl, bylo řízení zastaveno usnesením původního stavebního úřadu ze dne 29. 10. 2015, č. j. MUKV62602/2015. Dne 11. 11. 2015 podal stavebník proti tomuto usnesení odvolání a posléze dne 7. 1. 2016 vznesl námitku systémové podjatosti Městského úřadu Kralupy nad Vltavou s tím, že všechny tam zaměstnané úřední osoby by měly být z rozhodování ve věci vyloučeny. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 1. 2016, č. j. 005685/2016/KUSK, rozhodl o podaném odvolání tak, že napadené usnesení o zastavení řízení zrušil a věc vrátil původnímu stavebnímu úřadu k novému projednání. Následně, k podané námitce podjatosti, žalovaný vydal usnesení ze dne 3. 2. 2016, č. j. 017857/2016/KUSK, jímž rozhodl o vyloučení starosty města Kralupy nad Vltavou z projednávání a rozhodování v předmětném řízení vedeném původním stavebním úřadem. V odůvodnění žalovaný uvedl, že ačkoli stavebník namítal podjatost zaměstnanců Městského úřadu Kralupy nad Vltavou, rozhodl ve vztahu ke starostovi města, jehož postoj vůči Letišti Vodochody může mít na tamní úřední osoby vliv. S ohledem na skutečnosti, že starosta města je mluvčím sdružení Stop Letiště Vodochody, které brojí proti záměru rozšíření letiště a vybudování nového, a nadto že korespondenční adresou sdružení je adresa Městského úřadu Kralupy nad Vltavou, žalovaný uzavřel, že lze pochybovat o nepodjatosti starosty města ve věcech týkajících se staveb souvisejících s Letištěm Vodochody. Toto usnesení obdržel stavebník a bylo dáno na vědomí původnímu stavebnímu úřadu a starostovi města Kralupy nad Vltavou, přičemž nabylo právní moci dne 11. 2. 2016. Usnesením ze dne 7. 3. 2016, č. j. 037904/2016/KUSK, žalovaný poté pověřil projednáním a rozhodnutím věci stavební úřad, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem původního stavebního úřadu. K dotazu stavebního úřadu žalovaný dne 1. a 4. 4. 2016 sdělil, že vyjádření nebo závazná stanoviska dotčených orgánů Městského úřadu Kralupy nad Vltavou, která byla vydána do 11. 2. 2016 a jejichž vydání nikdo nerozporoval, jsou platná.
45. V prvostupňovém rozhodnutí stavební úřad uvedl (viz jeho stranu 8 a 15), že je záměr umístován v ochranném pásmu pozemku určeného k plnění funkcí lesa, k čemuž byl vydán souhlas Městským úřadem Kralupy nad Vltavou, odborem životního prostředí, ze dne 21. 5. 2015, č. j. MUKV 31037/2014 OŽP. Dodal, že jelikož byl tento souhlas příslušným správním orgánem vydán přede dnem 11. 2. 2016, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o podjatosti Městského úřadu Kralupy nad Vltavou, považoval ho v souladu s vyjádřením nadřízeného orgánu (tj. žalovaného) ze dne 1. 4. 2016 za platné. Doplnil, že vyjádření k záměru podal i státní podnik Lesy České republiky s. p., kterému je svěřeno nakládání s lesními pozemky ve vlastnictví státu, ze kterého vyplývá, že i přes nedodržení vzdálenosti 50 m od okraje lesa na p. č. X a X v katastrálním území P. stavba nemá další vliv na lesní pozemky. V té návaznosti stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí stanovil pro realizaci stavby SO13, SO14, SO15 a SO16 – osvětlení, zpevněné plochy,

oplocení a přípojky nízkého napětí podmínku č. 18 v následujícím znění: „*Při realizaci staveb nedojde k přímému dotčení lesa, výkopový materiál a stavební materiál nebude ukládán na pozemky určené k plnění lesa p. č. 93 a p. č. 97 k. ú. Postřižín.*“ Stavební úřad se zabýval i odváděním odpadních vod ze stavby, v tomto ohledu v prvostupňovém rozhodnutí stanovil pro umístění stavby a přípravu projektové dokumentace ke stavebnímu povolení podmínku č. 6 v následujícím znění: „*Projektová dokumentace bude vypracována v souladu s podmínkami MěÚ Kralupy nad Vltavou ze dne 02.04.2015, zn. MUKV 12481/2015 OŽP:*

a) Odpady vzniklé při realizaci budou přednostně nabídnuty k recyklaci případně jinému využití, pokud to nebude možné, budou předány oprávněné osobě k jejich odstranění. O tomto bude vedena evidence v souladu se zákonem o odpadech č. 185/2011 Sb., ve znění pozdějších předpisů.“

Stavební úřad konstatoval (viz stranu 8 prvostupňového rozhodnutí), že ČOV je stacionárním zdrojem znečišťování ovzduší, ve výčtu doložených podkladů pro rozhodnutí se objevila i položka (souhlasné závazné stanovisko): *MěÚ Kralupy nad Vltavou, OŽP ze dne 19.05.2015, č.j. MUKV 30137/2015 OŽP-ovzduší*. Konečně i ve vztahu k ochraně přírody a krajiny, stavební úřad uvedl, že na základě stanoviska orgánu ochrany přírody (žalovaného) záměr nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí (viz stranu 7 – 8 a 15 prvostupňového rozhodnutí).

46. V napadeném rozhodnutí žalovaný k totožné námitce zdůraznil, že o systémové podjatosti Městského úřadu Kralupy nad Vltavou bylo rozhodnuto usnesením, které nabylo právní moci až dne 11. 2. 2016, přičemž toto rozhodnutí nemůže platit zpětně. Stavební úřad tak podle názoru žalovaného mohl použít závazné stanovisko Městského úřadu Kralupy nad Vltavou, odboru životního prostředí, ze dne 21. 5. 2015, jakož i souhrnné vyjádření ze dne 2. 4. 2015, s výjimkou části obsahující stanovisko podle vodního zákona (ta totiž byla zrušena rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 3. 2016, č. j. 156922/2015/KUSK). Žalovaný (vodoprávní úřad) pak vydal vyjádření ze dne 14. 2. 2017, č. j. 016787/2017/KUSK, které bylo podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že ČOV je v souladu s územním plánem, přičemž orgán ochrany přírody a krajiny nepožadoval předložit dokumentaci k posouzení krajinného rázu.
47. Podle § 14 odst. 2 věty první a třetí správního řádu může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby (podle odst. 1 citovaného ustanovení jí je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu), jakmile se o ní dozví. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (představený).
48. Na tomto místě nutno přisvědčit žalobkyním v argumentaci, že rozhodnutím o námitce podjatosti se samotná podjatost nezakládá s účinky *ex nunc* (jak nesprávně uvedl žalovaný), neboť podjatost je nutno chápat jako stav, který v určitém správním řízení buď existuje (a tím i do té doby existoval), nebo nikoli. Rozhodnutí o vznesené námitce má tedy pouze deklaratorní charakter s účinky *ex tunc* (k tomu viz např. Jemelka, L. *Správní řád: komentář*. 6. vydání. Praha: C.H.Beck, 2019, s. 82-96; žalobkyně přiléhavě poukázaly i na rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010-152). Pokud tedy žalovaný rozhodl o stavebníkem vznesené námitce podjatosti usnesením ze dne 3. 2. 2016, č. j. 017857/2016/KUSK, tak, že starosta města Kralupy nad Vltavou je vyloučen z projednávání a rozhodování věci, znamená to, že byl shledán podjatým od samého počátku řízení, nikoli, že se stává (stal) podjatým teprve ode dne právní moci předmětného

usnesení (datum 11. 2. 2016 proto v tomto smyslu nepředstavuje žádný milník). Časové limity podjatosti mohou výjimečně vyplývat jen ze skutkových okolností případu, například z toho, že sporný úkon byl vydán v době, kdy důvody podjatosti ještě nebyly dány (například v době působení jiného, k věci indiferentního starosty).

49. Jelikož však stavebník namítal podjatost všech úředních osob zaměstnaných u Městského úřadu Kralupy nad Vltavou (tzv. systémovou podjatost Městského úřadu Kralupy nad Vltavou jako celku), žalovaný přehlednost situace poněkud zkomplikoval tím, že rozhodl toliko ve vztahu ke starostovi města Kralupy nad Vltavou, kterému jsou však všichni zaměstnanci Městského úřadu Kralupy nad Vltavou podřízeni, a věc dokonce vrátil původnímu stavebnímu úřadu. Když původní stavební úřad obratem shledal, že nelze určit nikoho, kdo by věc mohl projednat a rozhodnout, bezodkladně o tom žalovaného uvědomil a znovu mu předložil spis, aby postupoval podle § 131 odst. 4 správního řádu.
50. Podle § 131 odst. 4 správního řádu nadřízený správní orgán usnesením pověří k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu, jestliže podřízený správní orgán není z důvodu vyloučení všech úředních osob (§ 14) tohoto orgánu nebo členů orgánu, který rozhoduje ve sboru (kolegiální orgán), způsobilý věc projednat a rozhodnout; v tomto případě nadřízený správní orgán pověří správní orgán, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem nezpůsobilého správního orgánu.
51. Žalovaný v usnesení ze dne 3. 2. 2016, č. j. 017857/2016/KUSK, konstatoval existenci důvodného předpokladu, že u starosty města Kralupy nad Vltavou lze s ohledem na jeho poměr k věci pochybovat o jeho nepodjatosti ve všech věcech týkajících se staveb, které souvisí s Letištěm Vodochody. Žalovaný však v tomto usnesení ani v dalších samostatných usneseních nijak nerozhodl o tom, zda jsou podjaty i další úřední osoby činné ve správním řízení, a to též pokud jde o úřední osoby činné v dotčených orgánech, ačkoliv námitka systémové podjatosti již ze své povahy směřuje ve vztahu ke každé z úředních osob v zaměstnaneckém poměru k územnímu samosprávnému celku. V situaci, kdy žalovaný přisvědčil podjatosti starosty Kralupy nad Vltavou, nutně musel sám rozhodnout i o tom, zda jsou podjaty i úřední osoby činné v rámci městského úřadu, v jehož čele starosta stojí. Starosta nemohl z popsaného důvodu rozhodovat o podjatosti tajemníka úřadu; pokud by byl žalovaným shledán podjatým tajemník, nemohl by ani tajemník rozhodovat o podjatosti vedoucího odboru, a musel by toto rozhodnutí za něj učinit nejbližší nadřízený nepodjatý orgán, tedy opět žalovaný. Stejným myšlenkovým postupem tak lze dovodit, že v případě námítky systémové podjatosti byl žalovaný povinen rozhodnout postupem shora dolů o podjatosti všech v daném případě potenciálně figurujících úředních osob až po úroveň první nepodjaté úřední osoby (ta už by následně mohla posoudit podjatost jí podřízených úředních osob); pokud by dovodil podjatost až do úrovně nejbližší nadřízeného představeného úřední osoby, která v dané věci přímo rozhoduje či podává závazné stanovisko, pak musel rozhodnout i o podjatosti samotných úředních osob bezprostředně činných v procesu posuzování a rozhodování o žádosti stavebníka [k tomu srov. speciální úpravu v § 148 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů a body 42 – 43 rozsudku č. j. 48 A 100/2017-92 v související věci týkající se stavby „Retenční kanalizace závodu AERO Vodochody AEROSPACE a. s.“]. Tento nedostatek žalovaný nezhojil ani usnesením ze dne 7. 3. 2016, č. j. 037904/2016/KUSK, jímž postupem podle § 131 odst. 4 správního řádu pověřil projednáním a rozhodnutím věci (jiný) stavební úřad.

52. Podle soudu však nelze za dané situace bez dalšího shledat nesprávným a nezákonným postup, při němž stavební úřad vycházel též ze stanovisek a vyjádření jednotlivých odborů Městského úřadu Kralupy nad Vltavou, jak žalobkyně namítaly, neboť tento závěr by byl předčasný a soud by jím nepřipustně předjímal rozhodnutí žalovaného. Je-li shledána systémová podjatost v řízení, jemuž předcházelo vydání závazných stanovisek, je třeba vycházet z toho, že postup směřující k vydání závazného stanoviska podle části čtvrté správního řádu není součástí následného správního řízení, přičemž vyloučení z důvodu podjatosti může mít účinky vždy jen ve vztahu ke konkrétnímu řízení. Pokud tedy závazná stanoviska byla vydána dříve, mají být v navazujícím řízení považována za platná (k tomu srov. Mlsna, P., Metodická pomůcka k § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád: Systémová podjatost, odboru legislativy a koordinace předpisů Ministerstva vnitra České republiky, č. 5/2017, s. 6). Uvedené lze aplikovat právě v projednávané věci, neboť závazná stanoviska vydaná Městským úřadem Kralupy nad Vltavou, odborem životního prostředí, ze dne 19. 5. 2015, č. j. MUKV 30137/2015 OŽP, a ze dne 21. 5. 2015, č. j. MUKV 31037/2014 OŽP, byla vydána ještě před zahájením územního řízení dne 23. 7. 2015.
53. Na druhou stranu však soud zdůrazňuje, že je třeba rozlišovat otázku vyloučení úředních osob správního orgánu či dotčeného orgánu pro podjatost na straně jedné a otázku změny příslušnosti správního orgánu či dotčeného orgánu z důvodu vyloučení jejich úředních osob pro podjatost. Z výše uvedeného výkladu plyne, že změna příslušnosti z uvedeného důvodu nemůže zpochybnit platnost a účinnost doposud vydaných správních aktů (včetně závazných stanovisek), pokud nebyly předepsaným způsobem zrušeny, jak ostatně správně uvedl žalovaný. Lze však rovněž dát za pravdu žalobkyním v tom smyslu, že rozhodnutí o vyloučení úřední osoby pro podjatost (nikoliv o změně příslušnosti z tohoto důvodu) má pouze deklaratorní účinky, neboť toto vyloučení nastává ze zákona (srov. výše). Z toho mimo jiné vyplývá, že ať již bylo o vyloučení pro podjatost rozhodnuto, či nikoliv, nebrání tato skutečnost uplatnění námitky podjatosti úředních osob v oprávněm prostředku proti konečnému rozhodnutí, či dokonce v dalších navazujících právních prostředcích ochrany (zejména v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu). Namítaly-li proto žalobkyně (byť z toho dovozovaly jiné procesní důsledky), že je prvostupňové rozhodnutí založeno na závazných stanoviscích vydaných dotčeným orgánem, jehož úřední osoby byly podjaté, nemohl se s touto námitkou žalovaný vypořádat s odůvodněním, že o změně příslušnosti Městského úřadu Kralupy nad Vltavou došlo až po vydání těchto závazných stanovisek. Podjatost úředních osob podílejících se na výkonu pravomoci správního orgánu totiž může představovat odvolací námitku, přičemž odvolací orgán je povinen zkoumat, zda tyto osoby byly skutečně podjatými, popřípadě zda taková vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, na jehož vydání se podílely. Obdobný závěr pak platí tehdy, směřuje-li odvolací námitka na podjatost úředních osob dotčeného orgánu, který vydal závazné stanovisko. V takovém případě je třeba na tuto námitku hledět jako na takovou, která směřuje proti závaznému stanovisku a která má být posouzena správním orgánem nadřízeným orgánem příslušnému k vydání závazného stanoviska postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu (srov. Petrmichl, V. *Koordinovaná rozhodnutí ve veřejné správě*. Disertační práce. Právnická fakulta Univerzity Karlovy, Praha, 2020, s. 99). Ačkoliv je žalovaný jak odvolacím správním orgánem podle § 89 odst. 1 správního řádu, tak nadřízeným správním orgánem příslušným k provedení instanční kontroly závazného stanoviska podle § 149 odst. 4 správního řádu (byť k tomu může být funkčně příslušný jiný odbor žalovaného), není možné na přezkum závazného stanoviska rezignovat a je třeba jej provést. Ze správního spisu přitom neplyne, že by se útvar

žalovaného „příslušný“ k projednání odvolání žalobkyně obrátil na útvar „příslušný“ k potvrzení či změně závazného stanoviska, který by měl posoudit i námitku podjatosti úředních osob dotčeného orgánu (Městského úřadu Kralupy nad Vltavou). Žalovaný se proto s ohledem na úvahy obsažené v bodech 21 a 22 i v tomto případě dopustil porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, což představuje další důvod pro jeho zrušení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Námitka porušení § 90 písm. d) stavebního zákona a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

54. V posledku žalobkyně namítají, že záměr není v souladu s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu (kanalizaci), jak vyžaduje § 90 písm. d) stavebního zákona. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že řešení klíčové otázky kapacity kanalizačního sběrače stavební úřad odsunul až do fáze stavebního povolení či realizace stavby, neboť svým charakterem spadá právě pod územní řízení (naopak ve stavebním řízení se již podrobně nezkoumá soulad s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu). Žalovaný věcně nereagoval na v té souvislosti uplatněné odvolací námitky žalobkyň, napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně v tom ohledu citovaly z napadeného rozhodnutí a uzavřely, že žalovaný odkázal na záměr retenční kanalizace, aniž by se však vypořádal s odborným vyjádřením, které žalobkyně přiložily ke svému odvolání, a aniž by reagoval na to, že návrh retenční kanalizace podle žalobkyň nepředstavuje řešení situace. Žalovaný k tomu pouze uvedl, že kanalizační sběrač ani retenční kanalizace nejsou předmětem (napadeného) rozhodnutí, což zcela jistě nebylo dostačující vypořádání odvolacích námitek.
55. K otázce stavu a kapacity kanalizačního sběrače žalobkyně konkrétně uvedly, že podstatou rekonstrukce ČOV je navýšení její kapacity z 1 600 EO na 3 000 EO a maximálního odtoku z 6,0 l/s na 9,4 l/s, přičemž kapacita kanalizačního sběrače prokazatelně již při současné kapacitě nedostačuje množství odváděných odpadních a dešťových vod z areálu letiště. Havarijní stavy žalobkyně ve správním řízení doložily odbornými vyjádřeními znalce zachycujícími stavy, které na přivaděči vznikly ve dnech 31. 5. 2016, 17. 6. 2016, 5. 7. 2016 a 17. 9. 2016. Dále žalobkyně předložily odborné vyjádření znalce ze dne 19. 3. 2017, v němž se soudní znalec vyjadřuje ke kapacitě a hydraulickému zatížení kanalizačního sběrače do Vltavy po jeho vyvložkování a provedení oprav ke dni 31. 12. 2016. Stavební úřad přitom stav kanalizačního sběrače v předložených odborných vyjádřeních nijak nezpochybnil, ba měl za prokázané, že při srážkách vznikají na sběrači popisované havarijní stavy. V rámci odvolacího řízení pak žalobkyně doložily odborné vyjádření ze dne 18. 7. 2017, které zachycuje stav přivaděče ke dni 29. 6. 2017. Z toho vyplývá, že nedošlo k výraznému zlepšení stavu sběrače ani po dokončení jeho oprav v roce 2016, a i nadále tak dochází k únikům odpadních vod obsahujících nebezpečné či zvláště nebezpečné látky, erozi povrchu, devastaci stavebně technického stavu šachet a úniku znečištěné vody do ochranných pásem vodních zdrojů.
56. Stran realizace retenční kanalizace, která má nedostatečnou kapacitu přivaděče údajně vyřešit, žalobkyně uvedly, že již v odvolání poukázaly na to, že záměr retenční kanalizace zatím nebyl povolen ani realizován a především nebyly ověřeny jeho účinky. Návrhové

parametry tohoto díla podle žalobkyně nicméně neumožňují dosáhnout sledovaný cíl v podobě vyřešení kapacity kanalizačního přivaděče, neboť retenční kanalizace je poddimenzovaná a počítá s nepřiměřeně nízkou intenzitou návrhové srážky ($N = 10$ let). To ostatně žalobkyně a) namítala také v příslušném územním řízení týkajícím se retenční kanalizace.

57. I tuto žalobní argumentaci pokládal žalovaný ve vyjádření k žalobě za nedůvodnou. Uvedl, že odvolací námitkou stran nedostatečné kapacity a havarijního stavu kanalizačního sběrače se dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí, na které proto odkázal.
58. Ze správního spisu soud zjistil, že stavební úřad poté, co se seznámil s žalobkyněmi předloženými posudky ohledně stavu sběrače při větších srážkových úhrnech, konstatoval (viz stranu 14 prvostupňového rozhodnutí), že nijak nezpochybňuje stav sběrače ve vyjmenovaných dnech 31. 5. 2016, 17. 6. 2016, 5. 7. 2016 a 17. 9. 2016. Pokračoval, že z předložených odborných vyjádření vyplývá, že sběrač odvádí i dešťové vody z areálu a ty při větších srážkách způsobují popisovaný stav na sběrači. Povolení 2. etapy s navýšením na 9,4 l/s pro cílový stav 3 000 EO je však podmíněno prokázáním dostatečné kapacity kanalizačního sběrače, technickým stavem sběrače po v současné době prováděných úpravách na této stavbě a povolením nakládání s vodami, které je součástí integrovaného povolení závodu stavebníka. Stavební úřad připomněl, že sběrač je povolenou a zkolaudovanou stavbou, jejíž stav je řešen v rámci státního dozoru Městského úřadu Brandýs nad Labem-Stará Boleslav, odboru životního prostředí, který nařídil vlastníku stavby udržovací práce, které jsou podle vyjádření stavebníka ze dne 13. 12. 2016 postupně prováděny. Stavební úřad vycházel ze sdělení stavebníka ohledně stavu oprav na kanalizačním sběrači ke dni 31. 12. 2016 a dále z vyjádření vodoprávního úřadu a ČIŽP ze dne 14. 2. 2017, jejichž obsah citoval. Na tomto základě stavební úřad uzavřel, že nelze akceptovat námitky žalobkyně vztahující se k dopravní a technické infrastruktuře a že záměr ČOV je při splnění stanovených podmínek (srov. podmínky v prvostupňovém rozhodnutí č. 2, 5, 7 a 8, *pozn. soudu*) možné umístit.
59. V napadeném rozhodnutí žalovaný k totožné námitce uvedl, že vodoprávní úřad ve vyjádření ze dne 14. 2. 2017, č. j. 016787/2017/KUSK, shrnul, že kanalizační sběrač byl opraven, byly provedeny zkoušky těsnosti kanalizace, chyběla jen oprava kanalizačních šachet. Kapacita kanalizačního sběrače bude podle vodoprávního úřadu vyřešena realizací retenční kanalizace, na kterou již bylo vydáno územní rozhodnutí. Řešení uvedených otázek je v kompetenci dotčeného orgánu hájícího veřejný zájem podle zvláštních právních předpisů, tj. příslušného odboru životního prostředí. Vyjádření a závazné posudky ke stavbě byly souhlasné. Žalovaný pak v návaznosti na uvedené zdůraznil, že kanalizační sběrač ani retenční kanalizace nejsou předmětem jeho rozhodnutí, proto nelze v tomto rozhodnutí řešit např. únik vody ze sběrače na terén při deštích.
60. Soud se nejdříve zabýval námitkou vytýkající nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů jde zejména tehdy, pokud z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu není patrné, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku rozhodnutí nebo jak se vypořádal s připomínkami a námitkami účastníků řízení. Z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považoval námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené. Nevypořádal-li se správní orgán s námitkami, je napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., srov.

rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, a ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109].

61. V územním řízení stavební úřad posuzuje záměr žadatele z hledisek vyjmenovaných v § 90 stavebního zákona, tedy z hledisek jeho zasazení do území a uzpůsobení veřejným zájmům v území, přičemž zkoumá i požadavky kladené na veřejnou a technickou infrastrukturu [viz písm. d) tohoto ustanovení]. V územním rozhodnutí pak stanoví podmínky pro uskutečnění záměru. Při posuzování těchto otázek stavební úřad vychází z toho, jak je stavební záměr vymezen v dokumentaci předložené žadatelem a zpracované autorizovanou osobou. Až ve stavebním řízení je hodnoceno, zda předložená (a v návaznosti na závěry územního řízení eventuálně upravená či doplněná) dokumentace odpovídá podmínkám vytyčeným v územním řízení, a především je řešena konkrétní podoba stavby, tedy její provedení a technické řešení, způsob užívání či návaznost na jiné podmiňující stavby (srov. § 115 odst. 1 stavebního zákona).
62. Přestože konkrétní způsob provedení a užívání stavby je předmětem stavebního řízení, které je také těžištěm pro řešení námitek účastníků proti projektové dokumentaci, musí stavební úřad v územním řízení posuzovat, zda dokumentace obsahuje všechny údaje o umísťované stavbě nezbytné k tomu, aby mohl posoudit její vlivy na území a případně ji do území svým rozhodnutím umístit. Obsahem rozhodnutí o umístění stavby pak jsou podle § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění vyhlášky č. 63/2013 Sb. (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“) mimo jiné základní údaje o kapacitě stavby [odst. 1 písm. d)] a podmínky, jimiž se zabezpečí napojení stavby na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu [odst. 2 písm. e)].
63. Soudu je z jeho činnosti známo, a nadto žalobkyně přiléhavě poukázaly na to, že zdejší soud rozsudkem č. j. 48 A 100/2017-92 zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2017, č. j. 062894/2017/KUSK, a současně rozhodnutí Městského úřadu Klecany, stavebního úřadu, ze dne 25. 1. 2017, č. j. 757/2017, o umístění stavby „*Retenční kanalizace závodu AERO Vodochody AEROSPACE a. s.*“ Učinil tak mimo jiné s odůvodněním, že „*stavební úřad v územním rozhodnutí nemohl pominout, že stavba retenční kanalizace měla být napojena na stávající infrastrukturu, jejíž součástí byl kanalizační přívaděč, jehož technický stav byl historicky špatný. Jakkoli je pravdou, že stavba kanalizačního přívaděče jako taková nebyla předmětem územního řízení, neboť se jednalo o stavbu již umístěnou a provozovanou, v rámci posuzování, zda jsou splněny předpoklady pro umístění stavby retenční kanalizace a její napojení na technickou infrastrukturu, byl stavební úřad povinen stav kanalizačního přívaděče zohlednit. Stavební úřad se však napojením na technickou infrastrukturu ve svém rozhodnutí téměř nezabýval a nestanovil v něm žádné podmínky, jimiž by zabezpečil, že dojde k řádnému a veřejné zájmy neohrožujícímu napojení umísťované stavby na stávající úsek kanalizace. K námitce žalobkyně stavební úřad v rozhodnutí pouze konstatoval, že přívalové deště budou v retenční kanalizaci zadržovány a bude probíhat jejich ‚pozvolné vypouštění do opraveného kanalizačního přívaděče v objemech, které je kanalizační přívaděč schopen pojmout‘. Ani toto (značně nekonkrétní) tvrzení přitom nenašlo svůj odraz ve výroku územního rozhodnutí, neboť v něm v rozporu s § 9 odst. 1 písm. e) vyhlášky č. 503/2006 Sb. nejsou uvedeny základní údaje o kapacitě stavby retenční kanalizace (např. o maximálním objemu či průtoku vod vypouštěných do navazující kanalizace) a stejně tak v něm není stanovena žádná podmínka reagující na skutečnost, že napojení retenční kanalizace na technickou infrastrukturu bude možné pouze za předpokladu, že to umožní její technický stav a kapacita (v tomto ohledu*

se soudu jeví jako vhodné přinejmenším to, aby stavebník společně s žádostí o vydání stavebního povolení doložil zprávu o technickém a kapacitním stavu kanalizačního přivaděče). Obsah územního rozhodnutí tak jednak neodpovídá § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb. a jednak z něj není zřejmé, zda stavební úřad posoudil soulad záměru stavebníka s požadavky na technickou infrastrukturu, jak bylo jeho povinností dle § 90 písm. d) stavebního zákona. Tato pochybení přitom žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nenapravil“ (bod 38 citovaného rozsudku). Žalobkyně posléze odkázaly též na rozsudek NSS ze dne 20. 2. 2020, č. j. 5 As 3/2019-63, jímž byla zamítnuta kasační stížnost žalovaného proti shora citovanému rozsudku. Podle názoru žalobkyň se tak potvrdila opodstatněnost jejich námitek ve vztahu k retenční kanalizaci, která neřeší problém nedostatečné kapacity kanalizačního sběrače. Žalobkyně mají za to, že tam uvedené právní závěry lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc.

64. V projednávané věci se sice stavební úřad snažil zohlednit rovněž stav kanalizačního přivaděče, zabýval se napojením na technickou infrastrukturu ve svém rozhodnutí a stanovil podmínky, jimiž měl v úmyslu zabezpečit, že dojde k řádnému a veřejné zájmy neohrožujícímu napojení umístované stavby na stávající úsek kanalizace. Na druhou stranu však žalovaný nereagoval na obsah odborných vyjádření, která žalobkyně předložily.
65. Z rozsudku NSS č. j. 4 As 17/2019-68, vydaného v další související věci týkající se odvodnění odbavovací plochy Letiště Vodochody, vyplývá, že žalobkyně a) podrobně zdůvodnila, v čem spatřuje dotčení svých práv, přičemž v tomto ohledu uvedla specifické a konkrétní skutečnosti, svá tvrzení doložila odbornými vyjádřeními znalce a znaleckým posudkem, přičemž podle NSS byla tvrzení žalobkyně a) ohledně možnosti dotčení jejích práv v důsledku záměru opodstatněná a bylo třeba se jimi důkladně zabývat. Zároveň NSS uvedl, že „[s]kutečnost, že plánované odvodnění letiště bude napojeno na kanalizaci na pozemcích stěžovatele, proto v posuzované věci představuje skutečnost relevantní pro posouzení účastenství stěžovatele v územním řízení ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, neboť umístovaný záměr se týká odpadních vod odváděných z letiště“, přičemž argumentace žalobkyně a) podložená znaleckým posudkem podporujícím závěr o dotčení jejích vlastnických práv měla být podle NSS správnými orgány vypořádána v rámci posuzování námitek účastníků řízení podle § 89 odst. 6 stavebního zákona.
66. Ačkoliv byly uvedené závěry NSS vysloveny k jinému (sousednímu) záměru a v otázce účastenství žalobkyně a), tj. nikoliv ve věci územního řízení, nelze od nich podle zdejšího soudu v projednávané věci zcela odhlédnout a jsou pro ni přiměřeně aplikovatelné. Jestliže totiž žalobkyně, a to zejména žalobkyně a), v odvolání odkazovaly na znalecká zjištění a vyjádření, která jsou součástí správního spisu, přičemž odborné vyjádření znalce ze dne 18. 7. 2017 žalobkyně dle jeho textu přiložily k odvolání, nelze se s ohledem na úvahy NSS obsažené v rozsudku č. j. 4 As 17/2019-68 spokojit s lakonickým závěrem obsaženým v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že kanalizační sběrač a retenční kanalizace nejsou předmětem tohoto rozhodnutí a že v něm nelze řešit únik vody ze sběrače na terén při deštích. Ačkoliv se totiž stavební úřad otázkou zabýval, žalobkyně v odvolání předložily skutkové a právní důvody, pro které je podle jejich názoru jeho posouzení chybné. Proto skutečnost, že tuto odvolací námitku žalovaný vyřešil uvedeným způsobem, způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, brání meritornímu posouzení zásahu záměru do práv žalobkyně a), a představuje proto důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

67. Soud ze shora uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí a současně rozhodl o vrácení věci žalovanému v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
68. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Každé ze žalobkyň, které byly procesně plně úspěšné, soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 16 729,20 Kč, tj. celkem 33 458,40 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 19 840 Kč, kterou tvoří odměna za čtyři úkony právní služby po 2 480 Kč (tj. částka 3 100 Kč snižená o 20 %) za každou z žalobkyň [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a sepsání dvou replik jako písemných úkonů ve věci samé podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Dále jde o čtyři paušální částky po 300 Kč jako náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobkyň (stejně jako předchozí zástupce) je plátcem daně z přidané hodnoty, byl součet výše uvedených částek (tj. 21 040 Kč) zvýšen o 21 % DPH, tj. o 4 418,40 Kč. Každé ze žalobkyň přitom náleží polovina nákladů spojených se zastoupením advokátem. Konečně přiznanou náhradu nákladů řízení tvoří též zaplacené soudní poplatky, na nichž každá ze žalobkyň uhradila 4 000 Kč [3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, za které přísluší náhrada na základě přiměřené aplikace § 145 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s.]. Soud naopak žalobkyním nepřiznal náhradu odměny advokáta za samostatný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť jej mohly spojit s žalobou, ani za sdělení ze dne 6. 3. 2018 a ze dne 6. 3. 2020, jelikož se nejednalo o vyjádření ve věci samé. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 33 458,40 Kč, tj. 16 729,20 Kč každé ze žalobkyň, je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 o. s. ř. užitého na základě § 64 s. ř. s. k rukám zástupce žalobkyň, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).
69. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, nemají tyto osoby právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve čtyřech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. února 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu